

JOTA

JEHLA

POKRAČOVÁNÍ ÚSPĚŠNÉ PUSINKY

KAREL ŽILÁK

KAREL ŽILÁK

JEHLA

pokračování úspěšné Pusinky

JOTA®

BRNO 2008

© Karel Žilák, 2005
© Nakladatelství JOTA, s. r. o., 2005
ISBN 80-7217-364-2

KAPITOLA

„Blbost! To s tím nemá nic společného. Na operaci bych musel tak jak tak. Akorát ...“ Všiml si jejího pohledu a zakryl se koncem deky: „Nemusíš tak čumět.“

Podrážděnost teď projevoval téměř nepřetržitě a Pusinka se ho snažila chápat. Na tyhle věci jsou chlapi odjakživa až moc citliví. Střed světa. Spíše prostředek jak ho získat. Každý problém v této oblasti má vždycky stupeň nejvyšší důležitosti. A ještě v kombinaci s tou hroznou... Stejně ale nerozuměla, proč se o tom odmítá bavit. Přece se jí to týká stejně. Ačkoliv... stejně asi ne.

„Adame, miláčku, dyť se nic tak hrozného neděje. Slyšels doktora. Všecko dopadne dobře. A... jedna ti přece zůstane! Budem jako dřív...“

Skoro vyletěl z válendy. „Jo?! Jako dřív? Děláš si srandu? CO budem jako dřív! S tímhle??“ odhodil

pokrývku a posadil se. „Ani nevím, jestli to skončí aspoň TAKHLE! Jsem vyřízený. Víš to stejně jak já.“

Nemohla se ovládnout a znovu fascinovaně zírala mezi jeho nohy. Nelíčená lítost se mísila s jakýmsi druhem téměř perverzního zájmu. Jedna ohromná jak pořádný citrón, ne-li větší, zatímco druhá, malinká a tvrdá, jak se přesvědčila, vytlačovala kůži na okraji způsobem, jako by tam vůbec nepatřila. Přinutila se odtrhnout pohled, uchopila pokrývku a jemně jej zakryla.

„Heleď. Nejsi jedinej mužskej, kterýho něco takovýho potkalo. Dyť doktor jasně řek, že ten zákrok není nebezpečný a že pak všechno může pokračovat. Jen si musíš dát zmrazit to sperma. Abychom i potom mohli mít... víš, že?“

„Na to zapomeň! Žádné zmrazování nebude. Nestojím o to, aby se mi sperma povalovalo někde po regálech.“

„No ale jak ..., ty dítě nechceš! Vid', že ho nechceš?“

„Ale chci, sakra, jednou určitě chci! Ale chápej! Jakou máš jistotu, že pak dostaneš zrovna to moje? Jak si to ověříš? Klidně ho můžou zaměnit, houby poznáš!“

„Adame, miláčku, to je nesmysl. Určitě jsou na to zařízení. Co by z toho měli, kdyby s tím...“

„Dovedeš si vůbec představit, jak mi je?! Milovat se jenom proto, aby mně zmrazili sperma, než mi ufiknou koule! A před barákem nastartovaný auto, abychom tam stihli do hodiny dofrčet. Kru-

ci! Už když o tom takhle vykládám, nemám na sex ani pomyšlení. Chci vidět chlapa, kterému se v takový situaci postaví. Sakra!“

Až dosud Adam dítě nechtěl. Jelikož nesnášel kondom a zvykl si na nepřiliš šikovně aplikovaný přerušovaný sex, byla docela reálná možnost, že by Pusinka mohla i tak otěhotnět. Jenže již spolu žili druhý rok a pořád nic. Zatím si užívali si života. Prožili nezapomenutelnou dovolenou při plavbě po Středozevní moři, další rok týdenní zimní rekreaci v Alpách, kde se Pusinka poprvé v životě postavila na lyže, potom ještě... a čas běžel. Hned na počátku se domluvili, že se vezmou, až je „příroda donutí“, jak to Adam poeticky nazval. Asi doufal, že příroda bude shovívavá a nebude spěchat. S překvapením, které si pro něj uchystala, však určitě nepočítal.

Zato ve firmě se Adamovi dařilo. Postoupil, stal se vedoucím obchodního oddělení, uvažovalo se o něm i výš. Zpočátku s ním jeho radost plně sdílela. Která by nebyla hrdá na svého partnera, že něco znamená. A také, vyšší pozice znamená vyšší příjem a oni si nežili zrovna skromně. Což z jednoho platu není jednoduché. Pusinka totiž nepracovala. Ne, že by nechtěla, prostě nemohla. Nebylo pro ni místo. Když před léty kvůli drogám opustila školu, kde se učila na prodavačku, ani ve snu ji nenapadlo, že si tím nevratně zkomplikuje život. S údivem teď zjistila, že vlastně není nikdo, kdo by ji

byl ochoten zaměstnat. V období dospívání jí rodiče často říkali, že když se nebude učit, skončí jako uklízečka. Měl to být strašák, aby se víc snažila, ale minul se účinkem. Nicméně představa šedivé ženy v šátku, jak se s koštětem pod paží loudá nekonečnými chodbami, tak jí to táta kdysi barvitě popsal, v ní hluboce zakořenila. Léta si byla jista, že se kdykoliv bez větších problémů najde něco jiného, aby nemusela být jen uvažovat o téhle opovrhované profesi. Nenašlo se nic. Jedinou možností byla práce pomocné síly v kuchyni, později snad i servírky. Když se však na vstupní prohlídce provalilo, že u ní stále ještě přetrvávají následky „c“ žloutenky a že je abstinující narkomankou, dveře se zavřely. Nakonec se se značným sebezapřením rozhodla tu zatracenou práci uklízečky vzít, a přišlo další překvapení. Všechna místa byla obsazena. A přitom vůbec ne pologramotnými Romkami a obézními hospodyněmi, jak si vždycky myslela. Mladé štíhlé holky, a dokonce i chlapi obsluhující čistící mechanismy... k čertu s tímhle světem!

Tak se nudila a čekala, až Adam přijde z práce. Většinou již byla upravená a přichystaná někam vypadnout. Někdy s tím byla potíž. To když se vracíval pozdě a přál si zůstat doma. Prý je unavený, rád by si odpočinul... nakonec se nechal ukecat. Sednout do restaurace na skleničku a něco dobrého, cárat po ulicích a dát si hamburger na stojáka, prolézt obchoďák a koupit si pro radost lacinou blbůstku, vítala cokoliv, jen pryč z těch čtyř hloupých omezujících stěn.

Nějakou dobu to jakž takž klapalo, pak se situace začala zhoršovat. Adam býval z domu i několik dnů, a když přijel, chtěl si jí užít. Pokud byl na cestách, povalovala se většinu času v posteli a hleděla na telku. Když přijel, povalovala se v posteli s ním. Začínala v tom pěkně lítat. Věděla, že když začne chodit ven sama, zaručeně do toho znovu spadne. Zkoušela to ustát, snažila se, jak mohla, ale k návratu starých potíží se nakonec stejně dopracovala. Pár dní nevyšla z domu, pak vyrazila na nákup. Po chodníku proti ní, nějakí lidé. Cizí lidé. Rychle se otočila a spěchala zpět. Po pár metrech jí to došlo, chtěla se vrátit, ale nemohla. Musela přejít na druhou stranu, kde bylo prázdno. Začala trpět přehnanou úzkostí ze všeho cizího, nešlo se toho zbavit. A opakovalo se to stále častěji. Večer, když byla sama, o všem přemýšlela. Tohle není život, jaký může dlouho vydržet. Něco se musí změnit! Tehdy začala toužit po dítěti. Jenže Adam dítě nechtěl.

Řešení se našlo samo. Všechno začalo otvírákem na konzervy.

Patentní otvírák koupila v malém obchůdku se smíšeným zbožím. Sofistikovaný nástroj stál tři sta padesát korun a před použitím musela pročíst půlstránkový návod. Otevřela dvě konzervy, než se uvolnilo ozubené kolečko. Málem si tím zázrakem probodla pravou dlaň.

Majitel, dobře živený padesátník, trůnil za kasou hned vedle vchodu. Od zákazníků byla

pokladna oddělena polovysokým pultem a u něho se Pusinka zastavila. Zmetek položila na víko pokladny.

„Nefunguje,“ reagovala na tázavý pohled. „Koupila sem ho u vás před týdnem. Možná si vzpomenete.“

Natáhl ruku, vzal otvírák, několikrát s ním zkusmo cvakl, pak prstem postrčil ozubené kolečko. „Joo,“ protáhl líně. „Západka je pryč. Zkusila jste to spravit?“

„Nic sem nezkusila. Samo se to takhle...“

„Je to mechanicky poškozené. Musela jste...“

„Nic sem s tím nedělala,“ přerušila ho. „Otevřela sem jednu konzervu. Při druhé mi to málem probodlo ruku. Hleďte!“

Ani se nepodíval. Chvilí si s ním ještě pohrával, pak ho vrátil na pult. „Reklamace nepřipadá do úvahy. Jestli chcete, dáme vám to spravit. Opravu si ovšem uhradíte.“

Nevěřila vlastním uším. „Ten zmetek je od vás,“ zvýšila hlas. „Koupila sem ho tu! Je nový a je nanic. Nebudu přece znova platit. To si ten krám radši nechte a hoďte do smetí. Sakra!“

Pokrčil rameny, strčil otvírák pod pult a čekal, až odejde.

Cítila, jak jí pocit bezmocného vzteku zaplavuje mozek. Teď se obrátím, půjdu ze dveří a ten darebák se mi bude chechtat přímo do zad. Udělal kšeft a já husa mu zboží ještě vrátila. Takhle přece nemůžu odejít! Horečnatě se rozhlédla a její pohled se zastavil na dvou asi půl metru vysokých

stojanech, přímo přetížených hrozny slunečních brýlí. Oba stály až na samém konci třímetrového pultu. Vteřinu váhala, pak rychlý úkrok a máchla rukou. Stojany měly dosti širokou základnu a asi by normálně nebylo snadné je shodit oba současně, ale vztek jí dodal mimořádnou sílu. Jako vystřelené z děla letěly půldruhého metru téměř vodorovně, překonaly uličku, narazily do regálů naproti, než se s ohromujícím rachotem praskajícího skla zřítily na zem. Výsledek už zkontrolovat nepotřebovala. Obrátila se a otevřela dveře.

„No toto! Jé! Počkejte!!“

Víc cítila, než viděla tloušťka vyskočit a snažit se oběhnout pult.

„Nechte ji!“

Známý hlas ji zarazil. Otočila hlavu a strnula. Zaoral! Ze soudní sítě, kde předloni proti němu svědčila, si ho pamatovala naprosto jistě.

„Viděl jsem to! Nechte ji!“ opakoval a zahlédla, jak se staví majiteli do cesty. Na nic už nečekala, vypadla a spěchala pryč.

Doběhl ji asi po dvou stech metrech. „Počkej! To bylo bezvadné! Tomu tlustému pitomci jsem už dávno chtěl něco udělat. Ale nikdy mě to takhle nenapadlo. Seš špicová. Bezvadné!“ chechtal se na plnou hubu.

Proti své vůli se taky usmála. „Že? Patří mu to! Volovi!“

„Jasně! Všivák zasranej...“

„Jaktože si venku?!“ přerušila ho.

Pohlédl na ni a nadzvedl obočí. „No, tolik si

mi zas nezavařila. Źe jsem Tonymu nezabránil... popravít mě za to nemohli. A taky tohle,“ kývl hlavou k levému rameni, „co by tam se mnou dělali.“

Sledovala jeho pohled a teprve teď si toho všimla. Levý rukáv byl prázdný. „Kde se ti to...?“

„Pozdějc. Co takhle skleničku. Na setkání?“

„S tebou?!“

„Vybodni se na to. Co je pryč, je pryč.“

Pozorněji si ho prohlédla. Na invalidu s jednou rukou docela dobrý ohoz. A ještě ji zve. To jí na chlapech pokaždé fascinovalo. Źe měli vřdycy prachy. Před tím, než se nastěhovala k Adamovi, stěží udržela korunu v kapse, ačkoliv vlastně nikde neplatila. Co potřebovala si ukradla, ale přesto; když hledala drobné na autobus, zaručeně nastal problém. Dokonce ani dnes by u sebe nenašla víc než pětku a to má od Adama docela vysoký příděl na domácnost. Kde ty prachy pořád berou?

„Pokud se k nám nepřidá ten tvůj kámoš...?“ zaváhala.

„Surynek? Neboj. Toho neuvidíš dlouho. Jestli vůbec.“

„Jak se ti to stalo?“ zkusila prolomit mlčení. Po takové aktivitě byl nějak moc zticha. Stejně sem s ním asi neměla chodit. Je tu pěkně zakouřeno, rychle tím načichne a Adam bude vyzvídat. Hernejz! Ještě ani nejsme svoji a už se ho bojím jak svýho starýho. Dyť se na něj můžu klidně vybodnout...

„Neřeš to. To bylo. Hele... Seš furt kočka.“ Zíral na ni s obdivem. „Pořád jsi ještě s tím...?“

To „s tím“ ji trochu popudilo. „Proč ,ještě‘?“

„Svědčí ti to. Fakt. Asi jsi v pohodě.“

Rychle na něj pohlédla. Tvářil se vážně a nedalo poznat, jak to myslel.

„To si piš, že sem v pohodě. Proč bych neměla být?“ Najednou byla podrážděná a nevěděla proč. Neměla sem chodit, napadlo ji znovu.

„A máš všechno,“ dodal.

„Jo. A mám všechno! Adam je náhodou perfektní a jestli si děláš srandu, tak se s tebou nemám co bavit, protože...“ všimla si ironického úsměvu a zmlkla. Proč se obhajuju? Ten chlap je napůl vrah a já se nechám vytočit jak nějaká prvnicka.

„Půjdu,“ zvedla kabelku.

„Klídek. Nechci tě naštvat. Fakt ti věřím, že máš všecko. Jenom jestli se na to nechceš vykašlat.“

„Na co se mám chtět vykašlat?“

„No na to všecko. Na všecko, co máš.“

Hned jak to řekl, věděla, že přesně odhadl, co cítí už hezkých pár týdnů. Jen si to nechtěla takhle přiznat.

Pohlédla do jeho smějících se očí a zaváhala: „Jo... Někdy strašně.“

„Co ti brání?“

„Tomu bys nerozuměl.“ Vstala. „Musím jít.“

Pokrčil rameny. „Jak chceš. Ale kdyby sis chtěla zas pokecat... v úterý tady.“

Když odcházela věděla naprosto jistě, že toho gau-nera už nikdy nechce vidět. Po dvou dnech její jis-tota ochladla. Se Zaoralem je vzrůšo, které ji as-poň chvíli udrží nad vodou. Jak se jí zastal v tom krámě... Následující dvě noci spala výborně.

Příští pondělí si koupila nové rifle. Nakonec, je to normálka. Trošku vytržení z nudy si určitě zaslouží a nepůjde na schůzku ve vytahaných dží-nech.

Že s Adamem něco není v pořádku ji napadlo hned, jak vyšel z koupelny.

Od doby, co byl povýšen, se dost změnil. Stal se sebevědomějším, rozhodnějším, ale hlavně: hodně dbal na svůj zevnějšek. Patřilo k tomu i pravidelné cvičení, které postupně zformovalo jeho dříve zakulacenou postavu. Takže se teď často, k potěšení obou stran, mohl večer producírovat jen tak.

Kolem pasu ručník, na tázavý pohled nereagoval, zamířil k posteli a hned se přikryl. Možná je víc utahaný z práce, napadlo ji nejdřív, nebo se mu přihodilo něco nepříjemného. Nebylo by to poprvé a nebyl by to problém. Její lék fungoval neomylně. Chvilinku počkala, pak natáhla ruku.

Uchopil ji a odtáhl zpět. „Dnes ne. Necháme to na zítra.“

Příští večer se však situace opakovala a stejně i další den.

„Něco se děje, Adame?“

„Nic. Co by se mělo. Asi jsem nachlazený, nebo co. Dej mi pár dnů. Bude to fajn.“

Tohle se jí nezdálo. Počkala, až usnul, pak vsunula ruku pod pokrývku.

„Au!“ Odhodil jí ruku a prudce se posadil. „Co to děláš?!“

Jeho reakce ji vyděsila. „Adame! Co je s tebou? To přece není normální, abys...“

„Nech mě!“ zavrčel. Znovu si lehl, ale čelem ke stěně: „Řekl sem, ať pár dní počkáš. Snad se nezblázníš.“

Dva dny spolu nemluvili, pak se jí svěřil. Jedno varle trvale bolí, také se jaksi zvětšilo. Myslel, že se někde prochlادil, ale nechce se to zlepšit. Když jí ho ukázal, upřímně se zhrozila. Bylo velké jako slepičí vejce. Vyvařila heřmáněk a dávala mu obklady. Nebylo to k ničemu. Varle spíš ještě dál rostlo a ani bolest neustupovala. Navíc začínal mít problémy se sezením. Nedalo se nic dělat, musel k doktorovi.

Prošel řadou testů, pak si ho pozvali. Pusinka zvána nebyla, ale k jejímu překvapení rozhodl, že tam musí s ním. Jako by tušil, co mu řeknou, a bál se být na to sám.

Primář byl věcný. „Jak víte, pane, rakovina si nevybírá. Ani podle věku, ani podle orgánu. Mozek, zrovna jako žaludek. No, a u vás je to varle. To je ta špatná zpráva...“

Bylo to jasné. Úkosem pohlédla na Adama. Bílý jako stěna zíral před sebe.

„...ta lepší je, že ohnisko je omezené. To jsme zjistili celkem bezpečně. Takže menší operační zá-
krok a mělo by to dopadnout dobře. Možná i bez
následků, pravděpodobnost je dost vysoká.“

Nikdy neměla tendence k jazykozpytu, ale
tohle vnímala naprosto přesně: „CELKEM bezpeč-
ně, MĚLO BY dopadnout, MOŽNÁ i bez násled-
ků, pravděpodobnost DOST vysoká...“ Adam to
určitě chápal stejně.

„...ještě něco vám musím sdělit. Snad je dob-
ře, že je tu s vámi vaše partnerka. Testy, kterými
jste prošel, byly komplexní. Takže víme, že vaše
schopnost mít potomka je poněkud... snížena.
Přesto. Pokud chcete zvýšit pravděpodobnost, že
budete mít jednou vlastní dítě, bylo by dobré vaše
sperma uložit do spermové banky ještě před ope-
rací. Pojistí vás to pro případ, že by se možnosti
ještě více snížily, nebo, že by i druhé varle...“

Skoro se jí z toho zatočila hlava. To přece ne-
může být pravda! On se s ním baví jak s nějakým
sedmdesátiletým invalidou před jeho posledním
vzepětím. Vždyť Adamovi je sotva třicet! Zno-
vu na něj pohlédla. Mezi feťáky už vícekrát vi-
děla, jak vypadá chlap v šoku. Adam evidentně
v šoku byl.

Musela se ozvat. „Proč zrovna na operaci, pane
doktore. Dyť se to po ní může ještě zhoršit, sám
ste řekl. Mému dědovi zjistili rakovinu v šedesáti
a žil klidně ještě dalších sedmnáct nebo kolik let.

Ani už nevím, na co umřel. Bez operace! Adam je mladý a silný. Třeba by to mohl...“

Lékař na ně chvíli hleděl. „V tom to právě je. Že je mladý. Poslouchejte oba, vysvětlím, oč tu běží. Veškeré lidské buňky po nějakém čase odumírají. To je normální, tělo si místo nich vyrobí nové. Stejně jako listí u stromů. Žádný problém. Tak to běží asi do třicítky. Někdy kolem tohoto věku organismus vyrobí prvního zmetka. Odumřelou buňku sice obnoví, ale tentokrát se jedná o nefunkční výrobek. Mezi spoustou obnovených dobrých buněk se objeví jedna, nazvěme ji mrtvou. A čím je člověk starší, tím větší procento zmetků vyrábí. Dá se odhadnout, že v šedesáti letech na sobě můžete mít tak dvě kila mrtvé hmoty. Mluvím trochu zjednodušeně, ty buňky nejsou úplně mrtvé, jenom se nedokáží dál dělit. Tedy rozmnožovat. Jakkoli se to zdá neuvěřitelné, tak pro toho, kdo dostane rakovinu, jde o dar z nebe. Možná i o jakousi přirozenou obranu organismu. Přes mrtvé buňky se rakovina dostává velice obtížně, někdy vůbec ne. Nefunkční části těla vlastně působí jako brzda proti postupu nemoci. U zdravého těla je tomu přesně naopak. Právě u mladých lidí se rakovina mnohdy šíří až neuvěřitelně rychle. Jejím postupu nebrání vůbec nic. Proto vám, pane inženýre, znovu opakuji: Neotálejte a řešte to! Když říkám, že máte velkou šanci, myslím to vážně. Ale máte ji teď. Za pár měsíců moje prognóza nemusí být stejná.“